

EL GAT

Í N D E X

NOTICES:

La primera xiqueta en
latinoamèrica en fer ús de l'Atlas
2030.....P.3,4

Un home dona el seu gos i torna a
casa en menys d'una
setmana.....P.5

Danses del rei
moro.....P.6

Va teixir un jupetí amb el seu
propi pèl, que va ajuntar durant
20 anys.....P.18

ENTREVISTES:

Entrevista a
Joano.....P.7,8

Entrevista a Belén
Vicedo.....P.9,10,11,12

Nous capítuls de "CONTUBERNIO
49".....P.13

Resenya pel·lícula "Eduard
Manstisores".....P.14

Convocatòria d'Espanya al
Mundial.....P.16

Cal regular les xarxes socials per
a combatre la
desinformació?.....P.17

RECETA:

Coca a la Pala.....P.19

LA PRIMERA XIQUETA EN LATINOAMÈRICA EN FER ÚS DE L'ATLES 2030

El primer que va fer Ximena en posar-se dempeus per primera vegada en la seua vida va ser buscar la seua germana per a comprovar que, efectivament, les dues germanes mesuraven el mateix.

Ximena utilitzant l'exoesquelet, Atlas 2030.

Ximena ha sigut la primera xiqueta llatinoamericana a provar i utilitzar l'exoesquelet Atlas 2030, un dispositiu robòtic desenvolupat per l'empresa Marsi Bionics en col·laboració amb el Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) d'Espanya. Ximena va poder caminar amb l'assistència del robot. El primer que va fer al posar-se en peu va ser buscar la seua germana per a vore si mesuraven el mateix.

La primera destinació fora d'Europa de l'aparell ha sigut Mèxic, on estarà disponible per a 200 menors amb paràlisi cerebral. L'únic Atlas 2030 a Llatinoamèrica descansa a la colònia Doctores, una de les zones més insegures de Ciutat de Mèxic. Diàriament acudixen a la fundació APAC 500 menors i adults, però no tots poden utilitzar-ho ja que el robot només es pot adaptar per a un màxim de 35 quilos i l'altura que correspon de 2 a 11 anys. Encara així només en aquesta associació ja són dos centenars de pacients per a un únic aparell.

L'Atlas 2030 va ser creat per Elena García Armada, la qual és un referent en el món de la robòtica. García Armada va estar fins al 2009 investigant per a crear un exoesquelet per a treballadors de la indústria pesant però després de conèixer Daniela, una xiqueta que va quedar paràlitzada després d'un accident automobilístic va decidir canviar l'enfoque de la seua investigació i tractar de desenvolupar exoesquelets pediàtrics. En 2013 va ser quan

Elena va realitzar les seues primeres proves amb Daniela, més tard amb altres xiquets. En veure que el seu projecte funcionava com estava previst, va decidir fundar Marsi Bionics amb el propòsit d'introduir l'exoesquelet a la indústria i realitzar assajos clínics. Actualment, els exoesquelets estan disponibles en centres de rehabilitació de la Unió Europea i Mèxic.

L'ús de l'Atlas 2030 té beneficis clínics com ara millorar la força muscular o reduir les contractures musculars i també beneficis socials com millorar l'autoestima i la capacitat de realitzar activitats de la vida diària.

El robot compta amb dues maneres: l'automàtic, en el qual tota la força està realitzada per el dispositiu i està pensat per als pacients que no tenen o no podran desenvolupar força muscular; i la manera d'ajuda, on el robot proposa un pas i es queda a la meitat, amb el genoll flexionat, i el xiquet ha d'acabar-lo. "Aconsegüim que el xiquet faça força com si fora a un gimnàs", explica Ignacio Barraqué, cofundador de Marsi Bionics.

UN HOME DONA EL SEU GOS I TORNA A CASA EN MENYS D'UNA SETMANA.

La setmana passada un home anomenat Jaume Primer va donar el seu gos de raça pastor alemany, anomenat Zeus, a un amic anomenat Pablo Piqueres, el qual vivia a 80 kilòmetres d'ell perquè Jaume anava a fer un viatge de negocis.

El primer dia que Pablo va tenir el gos va anar al supermercat a comprar aigua i menjar per a ell i per al gos. Eixe dia se'n va anar amb el gos al parc de gossos a jugar amb ell i va passar per una tenda d'animals a comprar-li uns joguets.

Tot anava molt bé fins que el tercer dia, després d'arribar a casa, va notar que el gos no estava allà i va començar a buscar-lo i no el va trobar, aleshores, va cridar a la policia i a Jaume. Llavors, Jaume va tornar del seu viatge de negocis per buscar el seu gos però no el va trobar. Es va quedar a casa de Pablo tres dies més per buscar per la zona o per si la policia el telefonava, ja que Zeus porta xip identificador, però no va aparèixer. Ahir, quan va tornar a casa molt trist sense Zeus, va descobrir que Zeus havia recorregut 80 kilòmetres per tornar a casa i estava esperant a Jaume en la porta. Quina alegria es va portar!

Zeus amb Jaume el dia que es van retrobar.

DANSES DEL REI MORO

Les danses del Rei Moro són unes festes que es celebren entre els dies 26 de desembre i l'1 de gener en un poble de la província d'Alacant anomenat Agost.

Danses en la plaça.

Aquesta festa consisteix en un grup de balladors de la mateixa quinta (danseros) i un grup de balladores que s'ajunten per parelles i van a la plaça del poble a ballar la dansa des del 26 de desembre fins a l'1 de gener.

ENTREVISTA AL PROFESSOR MÉS VETERÀ DE L' INSTITUT D' AGOST

Dirigida per Juan Antonio i Paula Domene.

A continuació està l' entrevista de Joano, un professor veterà, i amb ganes d'ensenyar al seus alumnes encara que s' ha jubilat.

JOANO: Tot va començar quan era xicotet, ja que els meus companys em preguntaves coses

que no entenien, però jo sí, aleshores mentres explicava, observava la seua cara de felicitat al vore que ho entenien i des d' aquell instant volia ser professor.

JUAN ANTONIO: Que és el que més t' agrada del teu treball? I el que menys?

JOANO: Val, el que més m' agrada és la satisfacció d' ensenyar als alumnes i sobretot la seua

cara de felicitat al vore que ho han compès tot. I el que menys és que les classes siguen interrompudes, i que es perda la concentració, ja que dificulta l' aprenentatge.

PAULA: Quant de temps fa que estàs en aquest institut?

JOANO: Estic des que es va inaugurar, això ja fa 20 anys.

JUAN ANTONIO: Eres tutor d' algun curs?

JOANO: Enguany no, però he sigut tutor durant un muntó d' anys.

PAULA: Hi ha un bon ambient en les teues classes?

JOANO: De vegades sí hi ha un bon ambient, per aprendre i poder treballar. Però a voltes em

costa tenir eixe bon ambient.

JUAN ANTONIO: Quines assignatures dones?

JOANO: Ara done matemàtiques, en 1r èmbit científic, i en 3r taller d' economia.

PAULA: Per què creus que et consideren com a un professor estricte?

JOANO: Jo crec que no soc molt estricte, jo només vull que les coses estiguen ben fetes i ordenades.

JUAN ANTONIO: Com respons a estudiants problemàtics?

JOANO: En la mesura del possible els ajude a fer que s' adonen del que estàn fent i els pregunte que què trauen de benefici fent-ho.

PAULA: Quin tipus d' estudiants t' agraden més?

JOANO: Els que s' interessen per l' assignatura i tenen iniciativa i inquietuds.

JUAN ANTONIO: Com creus que et definirien els estudiants?

JOANO: Com un bon professor, perquè encara que tinga algun problema amb algun ho solucione.

PAULA: T'agrada utilitzar la tecnologia com a mètode d'ensenyament?

JOANO: Sí m'agrada en algunes ocasions perquè es beneficiós, com per exemple la calculadora o els ordinadors.

JUAN ANTONIO: Quines experiències més divertides has tingut en aquest centre?

JOANO: Les coses més divertides són les acudits, anècdotes, i els viatges amb alumnes, com quan vam anar a Aitana, quan va nevar i ens vam tirar boles de neu.

PAULA: Has realitzat alguna excursió? A on?

JOANO: Sí, he realitzat moltes excursions com a esquiar i a un muntó de viatges de final de curs i també excursions de senderisme quan va nevar a l'Aitana.

JUAN ANTONIO: Quina va ser la que més et va agradar?

JOANO: El viatge més divertit va ser un que vam anar a Itàlia, primer vam anar a Barcelona i a la nit vam anar a Gènova i vam visitar Pisa, vam visitar les catedrals i vam sopar. I després vam anar prop de Florència, vam dormir i al dia següent vam anar a Roma i vam menjar en Shiena i ens vam quedar 3 dies a Roma, visitant les ruïnes i catacumbes i el coliseu, i un dia vam anar a Nàpols, finalment vam anar a Venècia, vam dormir dos nits, i vam anar a Barcelona, i ja vam anar a casa.

PAULA: Si no hagueres sigut professor què hauries sigut?

JOANO: La veritat és que m'agrada molt estudiar, investigar, l'agricultura i l'astronomia. Ací simplement hauria sigut agricultor, astrònom i inclús estudiant durant tota la vida.

JUAN ANTONIO: Quins consells podries donar als estudiants?

JOANO: Que aprenguen coses, que de l'expedient no cal que preocupar-se per la nota, s'ha d'aprendre i el més important disfrutar de la vida.

Belén Vicedo: “El viatge va ser una experiència molt positiva, ho vaig passar molt bé.”

Entrevista realitzada per Verónica Ruiz Lorca - 7 de Novembre de 2022

Vaig pensar que podria ser interessant preguntar per l'experiència personal d'un dels alumnes que van participar en el projecte Erasmus + que es va organitzar en el centre IES Agost i per això hui entrevistem a Belén Vicedo Mota, alumna de 4to de l'ESO la qual va participar en el viatge d'Erasmus + a Roma, Itàlia.

Entrevistadora: Qui va proposar la idea de participar en el projecte Erasmus +?

Belén: La idea va ser de Pilar Trigueros Martínez, una professora que ja no està al centre.

E: T'en recordes més o menys fa quant temps us va proposar la idea?

B: Pot ser fa més d'un any o quasi dos, no m'he parat a pensar-ho, la veritat, jajaja... Però va ser un dia de classe quan estàvem en 2n de l'ESO.

E : Quina va ser la idea inicial?

B: Ens va preguntar si volíem fer un projecte per a conèixer gent nova d'altres països i aprendre sobre les seues cultures. Al principi anava a ser només amb un institut de Turquia però més tard es va unir al projecte un institut de Roma. També, ens va dir que, en cas que ens concediren el transport necessari, ens va preguntar si estàvem interessats a participar en l'Erasmus +, i li vam dir que sí. Però fins que ens van acceptar la proposta de l'Erasmus + vam estar fent activitats per internet amb l'institut turc.

E: Quines activitats va fer fins que es va aprovar això de l'Erasmus +?

B: Vam fer jocs, activitats interactives, alguna telefonada de veu amb els alumnes i fins i tot un dia va haver-hi un xat entre nosaltres.

E: Quants estudiants han participat en l'Erasmus +?

B: 4 alumnes que van anar a Turquia i els 4 alumnes que vam anar a Itàlia.

E: Com es van triar els alumnes que van participar en el projecte?

B: Va ser per sorteig. Vam decidir entre els alumnes que era el més just per a tots i així va ser. He de donar-li les gràcies a l'atzar per haver-me concedit l'oportunitat de participar en el projecte.

E: Com descriuries l'experiència?

B: Doncs mira, ho considere del millor que m'ha passat al llarg de la meua vida.

E: Per alguna cosa en específic?

B: En general perquè ixes del teu entorn habitual i coneixes món, cultura, socialitzes amb gent nova, etc. La veritat és que està molt guai i ho recomane molt.

E: Diries que has après alguna cosa d'aquest viatge?

B: A veure, sí. Això és una cosa personal així que no puc donar molt de detall però, el viatge va coincidir amb un moment de la meua vida en el qual l'estava passant mal i la veritat és que la setmana que vaig ser allí vaig poder desconnectar totalment dels

problemes i els mals pensaments i va millorar molt el meu estat d'ànim. A més vaig conèixer gent nova.

E: Podries descriure més o menys què vas fer en el viatge?

B: Doncs en vam estar fent activitats amb els alumnes de l'institut de Roma i els 4 alumnes de Turquia que van participar en l'Erasmus +. D'altra banda vam estar fent turisme per Roma mentre ens explicaven la història de diferents monuments i llocs.

E: Quins monuments vas visitar?

B: Doncs vam visitar molts... Així de memòria no te'ls puc enumerar tots però... Vam visitar: El Coliseu, el Panteó, La Fontana Di Trevi... A vore, en general, els llocs més rellevants de Roma. Ah! També vam visitar la ciutat d'Òstia Antiga, que és com un museu a l'aire lliure.

E: Un museu a l'aire lliure?

B: Sí, ens van explicar que Òstia Antiga és una part de la ciutat d'Òstia que van tancar amb unes tanques i tal per a fer un museu perquè és una part d'Òstia en la qual es conserven coses de la ciutat en l'antiguitat.

E: Quin diries que va ser el teu monument favorit?

B: No podria dir-te, és que em van agradar tots molt. La veritat és que tots eren súper bonics a més que la història de cadascun era molt interessant...

E: Vas interactuar amb alguna persona nativa?

B: Sí, a més dels professors i alumnes també amb la gent dels restaurants, botigues...

E: Repetiries l'experiència si tingueres l'oportunitat?

B: Sí, sense dubtar-ho. És el que t'he dit, jo estava mal i tenia males expectatives però va ser una setmana increïble i m'ho vaig passar súper bé per la gent que vaig conèixer, els llocs que vaig visitar, etc. També a l'hotel amb els companys del centre que em van acompanyar. És que de veritat que és súper guai. Coneixes gent nova, món fora d'Espanya, desconnectes totalment... Tot moments feliços, de veritat. Fins i tot vaig arribar a plorar el dia de partir. Sé que sona dramàtic però és que de veritat que ha sigut un viatge molt important per a mi.

Com a conclusió: Belén Vicedo se sent molt afortunada d'haver tingut l'oportunitat de realitzar aquest viatge que li ha permés conèixer nou món.

NOUS CAPITULS DE “CONTUBERNIO 49”

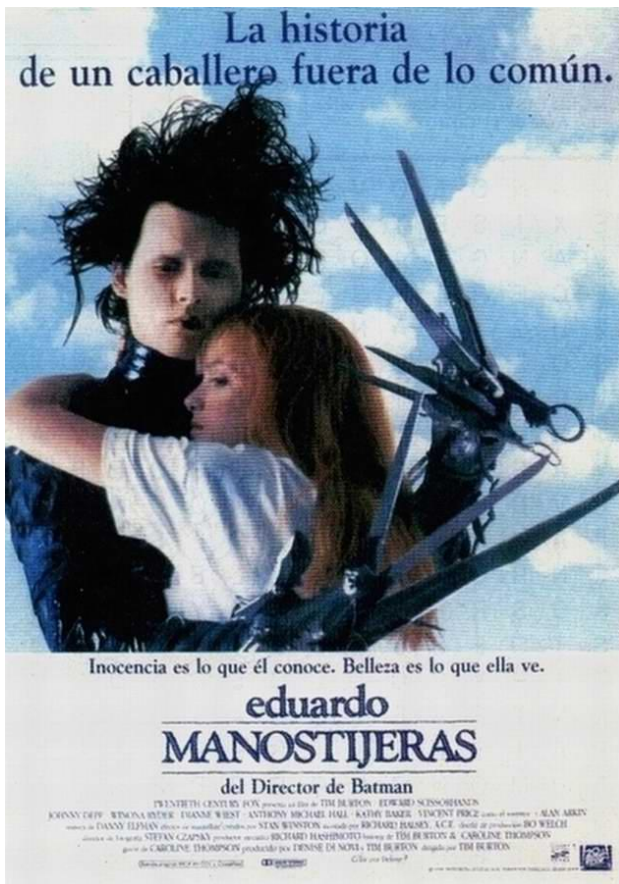
A començat els nous capituls de «La que se avecina» que ara s'anomena d'alta manera es diu «Contubernio 49». Aquesta serie va de una serie de veïns que viuen en un pis que s'anomena «CONTUBERNIO 49» i es fan bromes.

Es una serie molt graciosa i la recomane ver perquè dona molta de gràcia i es la meua serie favorita, el personatge que mes m'agrada es Antonio Recio ja que es molt graciós i es el que mes bromes fa i te un vocabulari mots extens per exemple una frase que diu molt es «ostia terrible» quan es cau per a mi gust es el mijor de tota la serie encara que tampoc es queda curt Amador Rivas per totes les locures que fa i també Agustin Gordillo que es del mes graciosos que hi ha en la serie per la manera en que parla.

Recomane aquesta serie si t'agrada la ciència ficció i si vols riure a gust mentres estàs con amics o tu sols perquè passaràs un bona estona.

RESSENYA PEL·LÍCULA “EDUARD MANSTISORES”

Eduard Manstisores és una pel·lícula que tracta temes com el romanç, el drama i la fantasia. Està dirigida i escrita per Tim Burton amb la participació de Caroline Thompson i protagonitzada per Jhonny Depp. Té una duració de 105 minuts i va ser estrenada el dia 6 de desembre de 1990 a LA. He de dir que Tim Burton és un dels meus directors de pel·lícules favorit i sens dubte, no em va decebre amb aquesta pel·lícula.

Al principi de la història se'ns mostra com una venedora ambulat anomenada Peg intenta vendre el seu producte al propietari de la gran mansió gòtica que hi ha allunyada del poble però, es troba amb Eduard, una creació humanoide que té tisores en comptes de mans creada i educada per un vell inventor. Com ho veu vivint sol i s'adona que és totalment inofensiu, decideix portar-ho a la seua casa i li ho presenta tant al veïnat com a la seua família. Ací és quan Eduard s'enamora de la filla de Peg, Kim. A partir d'ací, Eduard

s'adapta perfectament al barri i es converteix en un bon veí en el qual tothom confia. Fins que, un dia, Kim li demana un favor. Aquest accepta a ajudar-la i acaba sent traït per ella i els seus amics perden així la confiança del poble. Així que decideix fugir de tornada a la seua gran mansió on, amb ajuda de Kim, fingeix la seua mort.

Cal esmentar que tota la història és narrada per Kim, ja major, que li conta una història abans de dormir a la seua neta.

Al meu entendre Eduard Manstisores és una pel·lícula meravellosa que està molt ben escrita i, la composició de les escenes i els colors triats per a cadascuna d'elles em resulten molt atractius. Realment em va encantar aquesta pel·lícula quan la vaig veure i li recomane a tothom que la veja en família o amb un bon amic perquè és una pel·lícula preciosa.

CONVOCATÒRIA D'ESPANYA PER AL MUNDIAL

Bon dia, em dic Juan Antonio i soc molt fanàtic del futbol. Ara mateixa poc més de tres dies comença el mundial de Qatar 2022 i els seleccionadors han de seleccionar vint-i-sis jugadors entre una llista de cinquanta de la mateixa nacionalitat perquè competisquen contra altres seleccions. Vaig a donar la meua opinió sobre aquesta convocatòria.

En primer lloc diré que els jugadors que a elegit Luis Enrique per a defendre la porteria em pareixen acceptable perquè Unai Simon és el millor porter del món. Els defenses m'agraden molt però encara no m'acaba de convèncer. Eric Garcia no m'agrada molt perquè pense que té molts de errors en el camp a l'hora d'un partit amb la selecció. Els altres em pareixen molt bons sobre tot Laporte.

Seguim amb els migcampistes amb Busquets que em pareix dels millors del món però es molt bell i amb Gavi i Pedri que són els mes jovens i els millors migcampistes del món podran tenir la possessió del baló en el partit. També em pareix una bona elecció convocar a Carlos Soler, però no tant bona elegir a Marcos Llorente perquè pense que no va a tenir molts minuts.

I per a acabar diré la meua opinió sobre la devantera que serà la millor del mundial amb Dani Olmo i Ferran Torres que ho van fer molt bé en la Eurocopa 2020 i amb un davanter con és Morata un vertader killer amb la selecció. Per últim també m'agrada que haja decidit convocar a Nico Williams perquè és molt bo i es mereix jugar amb la absoluta com el seu germà Iñaki Williams.

CAL REGULAR LES XARXES SOCIALS PER A COMBATRE LA DESINFORMACIÓ?

Segur que alguna vegada t'has ficat a Twitter o alguna xarxa social similar, has llegit algun tipus de notícia i, al temps, t'has tornat a ficar a l'app i t'has trobat amb què, des d'un principi, aqueixa notícia era una faula i que no era verídica. Aplica això al fet que estàs buscant en Google alguna cosa per a fer un treball de classe i anotes la informació que el navegador et recomana però, quan et corregeixen el treball, t'adones que aqueixa informació no era fiable del tot. Quin mal, veritat? Has anat a la recerca d'informació innocentment i només has acabat desinformat o potser si informat, però erròniament. Sé que són casos puntuals, i que hi ha molta informació fiable en internet però, també hi ha no verídica. I és que, hui dia et pots informar sobre quasi qualsevol tema gràcies a internet i les xarxes socials, però el problema és que no tota la informació disponible és fiable. Vull dir, hi ha un muntó d'informació a la nostra disposició proporcionada per gent com a professionals i científics, però també pot ser proporcionada per qualsevol persona que se li antulle. I no sols parle de temes científics, sinó de qualsevol tipus d'informació que pugua donar-se. Per exemple, estic farta de ficar-me a aplicacions com TikTok i que m'apareguen vídeos promovent pseudociències com l'horòscop o vídeos en els quals posa: “Si no comparteixes aquesta publicació tindràs mala sort durant tota la setmana!!!” Al cap i a la fi tot són faules que no cal creure's però, hi ha persones que es deixen influenciar per aquesta mena de continguts i realment es creuen que per no donar-li like a aqueix vídeo els passarà una cosa horrible. No ho dic només jo, si et fiques als comentaris d'aqueixa mena de vídeos, predomina la gent que realment es creu aqueix tipus de pseudociències... “Com a internet diu que per ser Virgo soc perfeccionista, llavors ho soc.” Aqueix és el pensament de molta gent que consumeix aquest tipus de contingut. I, no els culpe del tot per fiar-se d'això. Si se li proporciona tanta informació a la gent sobre un tema i tanta gent el secunda, al final les persones es deixen influenciar i comencen a creure's aqueix tipus de publicacions. Igual passa en casos en els quals algú puja un vídeo dient que X persona rellevant està sent-li infidel a Y. I com la publicació aconsegueix viralitzar-se (perquè el contingut rellevant en les xarxes sol ser aquell més destructiu), al final la gent continua promovent aqueixa faula i el món comença a pensar que és real encara que no ho siga. Així que, la meua opinió és que sí, és necessari que es regulen les xarxes socials per a combatre la desinformació però és molt difícil fer-ho ja que internet és una selva i està plena d'informació, tant objectiva i basada en dades verídiques com a subjectiva i basada en vivències i opinions personals. Filtrar la informació per a classificar-la en verídica o no seria una tasca molt complicada ja que hi ha molts usuaris que proporcionen informació. Però caldria buscar alguna forma perquè la gent pugua distingir i no es crea faules.

Va teixir un jupetí amb el seu propi pèl, que va ajuntar durant 20 anys

"Vaig començar a reunir el meu pèl quan tenia 40 anys, i als 60 anys havia aconseguit reunir un quilo, que era tot el que necessitava per a un jupetí".

La romanesa Ortansa Pascariu és l'orgullosa propietària d'una peça de vestir bastant inusual, un jupetí fet del seu propi pèl! Ortansa va estar recollint els seus cabells caiguts durant 20 anys, i quan va creure que tenia suficient, va decidir utilitzar-ho per a una peça única. La dona de 65 anys va revelar que va començar a recollir el pèl d'acord amb una tradició seguida a la seua ciutat natal de Stauceni, en el nord-est de Romania. La pràctica suggereix que les dones mai han de tirar el seu cabell si volen conservar la seua bellesa i bona sort.

«He sentit d'amics majors que les dones no havien de tirar el seu cabell després de pentinar-lo,» va dir. «Han de guardar-ho. Si no, diuen els ancians, és com si estigueren rebutjant la seua bellesa. Vaig començar a reunir el meu pèl quan tenia 40 anys, i als 60 anys havia aconseguit reunir un quilo, que era tot el que necessitava per a un jupetí». Ortansa va explicar que ella només va salvar el cabell que queia mentre es pentinava. Sempre va tindre els cabells llargs que li arribava fins als malucs, per la qual cosa tots els brins de la seua col·lecció eren bufones i llargues, la qual cosa les fa perfectes per a teixir. Ortansa va usar dos brins per a fer un sol fil, i després va utilitzar els fils per a teixir el jupetí, completant el projecte en una sola setmana. «Era estrany, però també molt agradable teixir alguna cosa amb el meu propi cabell», va dir. No obstant això no ho usa, després de guardar-ho durant uns cinc anys, li ho va regalar al museu etnogràfic local, on es troba actualment en exhibició. El marit de Ortansa, Vasile, va expressar l'orgull que sent per aquesta artesania única. «Ho he tocat i és com una espècie de llana suau,» va dir.

COCA A LA PALA

Hui ferem una recepta típica de la província d'Alacant, més concretament d'Elda i al voltant, que és un tipus de pa plà sense llevat. Es diuen coques a la pala perquè antigament es rostien en pales de llanda que es calfaven prèviament, i d'ací el seu nom.

INGREDIENTS:

- 500g de farina
- 1 got d'aigua
- 1 got i mig d'oli
- Sal

ELABORACIÓ:

1. En un bol tirem tots els ingredients a excepció de l'oli.
2. Començarem a pastar mentre afegim oli a poc a poc. Pastem fins a aconseguir una massa homogènia.
3. Deixem reposar la massa 15 minuts.
4. Fem boles de massa no gaire grans i les estenem posant-nos oli a les mans per a facilitar el treball.
5. Una vegada feta la forma de la coca, les cuinarem 4 minuts per costat en una planxa.
6. Quan estiguen fetes les anem posant en un plat i les tapem amb una tela perquè no es refreden.
7. Disfruta de la teua coca acompanyant-la d'embotits o simplement amb oli i sal.